

VFO - *nytt*

nr 3 1991

VÄSTERBERGSLAGENS

UFO ~ förening

Box 99

77700

Smedjebacken

Tele: 0240 79146

UFO NYTT ÄR EN TIDNING FÖR MEDLEMMAR I VÄSTERBERGSLAGENS UFO FÖRENING.
TIDNINGEN UTKOMMER FYRA GÅNGER OM ÅRET.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Sid 2 UFO SVERIGE, ANATÖRDOKUMENTATION.

Sid 3 URKLIPP.

Sid 4-6 NYA VITTNEN TILL: SAN AGUSTIN KRASCHEN.

Sid: 7-8 DU SOM SÅG DET FLYGANDE TEPATET -HÖR AV DIG.

Sid 9-10 UNDERSÖKNINGSGRUPPEN

Sid 11-13 I ALLA ÅR HAR JAG HÅLLIT MITT ORD TILL GÄSTERNA FRÅN RYDEN.....

Sid 14 URKLIPP

Sid 15-22 UFO:FÖRVÄXLINGAR.

Sid 23 OBSKVÄLLAR.

I REDAKTIONEN: VÄSTERBERGSLAGENS UFO FÖRENING STYRELSE.

MEMBERSKAP 1991 75 KR

UNDER 16 ÅR 25 KR.

ADRESS VÄSTERBERGSLAGENS UFO FÖRENING BOX 99 777 23 SJEDJEBACKEN

POSTGIRO 16099-4

**OM NÅGOT
HÄNDER** 0240
RING! 79146

Den rubriken passar bäst för vad vi står för idag. Forskning bedrivs inte, och har inte några som helst chanser till en sådan. Inte som läget är idag. Att lägga upp ett riktigt forskningsprogram i ämnet UFO, är idag helt otänkbart på olika grunder. Vi kan nämna några: Misstron mot UFO-vittnen, UFOlogens kunskande. UFO-fenomen kan ju ej åstadkommas i ett labb för närmare analyser. Vad jag har förstått vet vi heller inte riktigt vad vi ska analysera; Ljusfenomen, föremål, avtryck på marken, ringar mm. Vad står ordet UFO för idag? Hur många teorier, och vilka ska organisationen arbeta efter? Vi får heller inte glömma att UFO är en hobby för alla i organisationen. Därmed kan organisationen på intet sätt direkt ställa krav. Detta är några skäl till att det går trögt med UFO-arbetet. Sedan finns det ju en mängd gamla rapporter, som idag är helt värdelösa. Detta på grund av dålig dokumentation. Det finns förmodligen inte en enda rapport av rätt kaliber. För är den någorlunda, då måste man ifrågasätta personen. Idag kan vi ju inte prata med de döda i UFO-saken. Alltså har dom troligen sett fel eller varit lite "bakom". Har dom sedan haft svårt i sin skriftliga berättelse, då blir dom idag utskrattade. Vi ser ju även idag att människor har fruktansvärt svårt att berätta om det dom eventuellt varit med om. Vi ska ha klart för oss att det inte bara är allmänheten som skrattar, det har hänt, och därtill ofta att rapportläsare som sysslar med UFO skrattar. (Skulle själv inte lämna någon rapport).

Frågan är hur en riktig UFO-dokumentation ska gå till. Det är den viktigaste och intressantaste frågan som vi borde syssla med.

Ska det verkligen ske med formulär? Själv tror jag mer och mer på både videoinspelning och personomdöme. Sedan formulär som är rätt utformade. Naturligtvis måste det till mycket mera undersökningar av fallen.

Som tur är kan var och en som har det rätta intresset ta rapporter, bara man vet hur det ska gå till. Just rätt dokumentation kan ge framtiden dess ledtrådar som kanske behövs för att lösa en gäckande gåta.

Gudrun Andersson.

Plötsligt möttes vi av något som såg ut som ett intensivt norrsken och högt uppe på himlen svävade en rund, starkt lysande prick...

FICK VI NATTLIGT BESÖK FRÅN DEN ANDRA SIDAN?

Jag väntade mitt tredje barn och hade gått sjukskriven nästan hela hösten på grund av en besvärande ischias. Min man Jan och jag bor djupt inne i skogen, miljals från närmsta grannar. Natten före julafton, kände jag plötsligt av de första värkarna. Nedkoms-ten var beräknad först till den åttonde januari, men jag förstod med ens att barnet redan var på väg.

Vi fick skrapa rutorna på bilen och köra drygt tio mil i den kolsvarta natten till närmaste BB. Våra båda barn lämnade vi på vägen hos en väninna.

Förlossningen gick tack och lov utan komplikationer och efter ett par, tre dagar kom min man för att hämta mig och vår lilla, nyfödda dotter.

Klockan var tre på natten då vi letade oss ut ur stan.

Himlen var täckt av mörka moln och det var femton grader kallt.

Jag var trött och satt och dansade med min baby i famnen i bilens baksäte.

Plötsligt ropade min man till och saktade in farten. Han hade blivit bländad av ett starkt ljus på himlen, rakt framför oss. Det såg nästan ut som ett intensivt norrsken och högt uppe svävade en rund, kraftigt lysande prick.

Efter en stund upphörde ljusfenomenet. Min man satt tyst och sammanbiten hela vägen hem. Han hade ofta tidigare försökt övertyga mig om existensen av UFO – oidentifierade främmande föremål som flygande tefat.

Var det en sådan rymdfarkost vi just sett på himlen högt ovanför oss?

Min man var fortfarande tyst och tankfull när han låste upp ytterdörren. Han studsade till av synen som mötte honom.

Vår kära huskatt Mirre satt fastnaglad på hallväggen just under taket och klöste i vild panik så att tapetbitarna yrde. Samtidigt låg vår hund Mocke platt tryckt mot golvet. Han skällde och ylade och verkade helt skräckslagen.

Det räckte för att Jan helt skulle tappa konceptet. Han rusade ut genom den öppna dörren och mot bilen där jag satt med vår dotter i famnen och väntade. Ute var det nu lika ljust som tidigare inne i stan. Darrande av rädsla satt Jan bakom ratten och fundrade över vad vi skulle ta oss till. Till slut öppnade han bildörren, tog mig i ena handen och lotsade oss alla tre genom det förtrollade huset. Jag blundade tills vi kom in i sovrummet. Min man reglade snabbt dörren. Sedan kröp vi ner alla tre i sängen.

Jag var uppe ett par gånger under natten och matade vår baby, men Jan sov tungt och ljudligt. När han vaknade på morgonen vågade vi oss ner i hallen igen. Där var allt lugnt och nästan precis som före den magiska natten.

De enda spåren av att något onaturligt inträffat var den sönderklösta halltapeten. Och så upptäckte vi att katten brutit en klo på vänster tass.

Vi har länge funderat över vad vi upplevde, utan att hitta någon logisk förklaring. Janne tror att vi fick besök av ett osynligt folk från en främmande planet. Själv hoppas jag att det var en god kraft som hälsade på i vårt hem för att välkomna vårt nyfödda barn...

Karin

Jorden runt på 108 minuter

Ryssarna kom först. Och därmed var kapp- löpningen med USA om steget ut i världsrymden avgjord.

Denna händelse, en av världshistoriens absolut största, inträffade de 12 april för 30 år sedan. Jurij Gagarin hette den ryske kosmonaut som blev första människan ut i rymden.

Rymdskeppet han satt i rusade fram i en krets- bana runt jorden med en hastighet av 8 km i se- kunden – tio gånger for- tare än en gevärskula! Precis 108 minuter tog det Gagarin att åka jor- den runt – lika snabbt blev han världsberömd.

Arbetet ägnade denna dag större delen av förs- ta sidan åt Gagarin och bedriften, och vi kunde bli berätta att Moskva- radion avbröt sina ordi- narie sändningar klockan 08.25 (svensk tid) för att meddela att den förste astronauten var på väg ner till jorden.

– Allt fungerar som det ska. Jag mår bra", löd Gagarins budskap till jorden från rymden nå- gonstans över Sydameri- ka.

Jurij Gagarin var från Smolensk, född 1934 och omkom 1968 i en flyg- olycka.

Katarina Ström

ARBETET 12-4-91

kalle & hobbe

4
Nr 275.

Mufon 1991. Mike Obrien.

Nya vittnen till: SAN AGUSTIN KRASCHEN.

Båda vittnena Gerald Anderson och hypnotisten Shan Carpenter har sänt kopior av den här artikeln för påseende och publikation.

Carpenter är en professionell terapeut som jobbat åt mufon i många år.

För en femårig grabb från Indianapolis, var bergen och dalarna otroligt stora och fascinerande. Ungefär som att komma in i en främlings värld. Landskapet levde, kommer Gerald ihåg när han kom till New Mexico med sin familj i juli 1947. Det var i min vilda ungdom. Allt var verkligt, levande indianer därute. Sen, säger Gerald, på sin andra dag i Sydvestern, formligen springer han på levande varelser, troligen från en annan värld.

Det var fyra stycken, två döda, en döende och en som såg oskadad ut. Varelserna var ungefär fyra fot långa, med huvuden oproportionellt stora i förhållande till övriga kroppen. För övrigt liknade de en människa med stora kalla svarta ögon.

De hade krupit ihop i skuggan av en 50 fot stor silverskiva, ett "flygande tefat", som hade störtat på en låg bergssida på kanten till vad ortsbefolkningen kallar "San Agustin slätten". Ställföreträdande polischef vid Rockaway Beach och Toney County vice sheriff, som nu jobbar som säkerhetsofficer i Springfield, den varma högsommardagen för längesen.

"Jag såg dem". Jag till och med rörde vid en av dem (varelserna). Jag lade min hand på deras skepp, och jag var inte ensam. Min far, min farbror, bror och min kusin, alla såg samma sak. Och så gjorde även en massa andra människor. "Men dom pratar inte om det". Anderson pratar, får publicitet efter 43 års tystnad. De som lyssnade mest intensivt, var de som håller på med UFO.

Ingen inser att något eller någonting hände i juli 1947, i mitten av New Mexico.

Militären hävdar att det var en väderballong. Men ryktena var igång, och det blev artiklar i tidningen, böcker och till och med film, om de, det eller dom som frivilligt eller ofrivilligt hälsat på oss här på jorden.

En tragedi för dom varelser som kraschade i öknen, och som bara försvann i de högsta cirkelarna i regeringen och militären.

Anderson säger att han slutat fundera på vad det var han såg i sin barndom, tills han en kväll satt och bläddrade bland kanalerna på teven, när han kom fram till programmet "Olösta mysterier". Jag var inte ute efter fler mysterier, jag har nog med sådana själv, skojar Anderson. Han är en stor och kraftig man, lätt rödhårig med mustasch, och har lätt till skratt.

Men "Bingo upp kommer min historia, men helt fel", så jag ringde upp tv-showen. Jag tänkte att om folk fortfarande var intresserade av UFO, så kanske de ville veta sanningen. Det är den enda förklaringen han kan ge för att ha börjat prata igen.

"Dom människorna vet inte vad dom pratar om", säger Anderson till telegrafisten i andra änden av den långa teleledningen. "Formen på skeppet är helt fel"..

- Och hur vet du det? frågar hon.

- Jag var där, jag såg det, berättade jag.

Whao, sa hon, det är några här som kommer att vilja prata med dig.....

Snart ringde Andersons telefon, med folk och UFO-loger som ville prata med honom, från hela Amerika. En av dom som ringde var Stantin Friedman (psykopat?) och populär programledare för "Olösta mysterier". Han kom också att skriva en bok om det som hände, som kommer ut nästa år (-92).

Friedman, som bor i Canada, kontaktade John Carpenter för att få en bild av det han visste. Och John hade då gjort en intervju med Gerald under hypnos. Resultatet fascinerade Friedman. "Kraftiga saker", var hans kommentar till intervjun. Friedman ordnade flygbiljetter för Anderson och Carpenter för att dom skulle kunna besöka honom, och åka ner till New Mexico och peka ut stället där dom hade landat. Anderson säger att flygturen till New Mexico var det första återvändandet han hade gjort på mer än ett kvarts sekel.

Efter att ha hyrt en helikopter med pilot och gett honom riktningen för den plats i öknen 75 miles fågelvägen sydväst om Albuquerque, kunde Anderson peka på en bergssida med hus och ett par folkvagnar och några träd, och han säger att sista gången han såg bergssidan var sommaren 1947.....

Andersons familj flyttade till Albuquerque från Indiana den 4 juli 1947. Dom bodde tillfälligt hos en av Geraldts farbröder, Guy Anderson.

Geralds far, Glenn, hade fått jobb som huvudmaskinist på ett företag, som var involverat i (vapentillverkning i utkanten av staden). Superhemlig, (då i allafall).

Dagen därpå kom en annan farbror, Ted. Han började konversera med Geralds äldre bror Glenn Jr, som skulle sluta sin militär-tjänstgöring i Marin Corps. Och han var väldigt intresserad av geologi. Och farbror Ted hade fått syn på en massa konstiga stenar i öknen, så det bestämdes att dom skulle åka och titta på dessa stenar. De packade alla ihop sig i farbror Teds Plymouth 1940 års modell, farbror Ted, min kusin Viktor (Teds åtta år äldre son), min bror Glen, min far och jag själv. Vi åkte ut till det område där det funnits mest av bergarten. Det fanns två vägar i öknen, som slutade på samma ställe, vid en uttorkad flodfåra. Vi parkerade bilen och började gå ner i en uttorkad flodfåra som slingrade sig fram genom bergen.

(Konstig upptäckt). Fortsättning nästa nr.

Översättare: Roger Andersson.

HAR DU NÅT INTRESSANT
ATT BERÄTTA ?

HAR DU NÅGON SPÄNNANDE
ARTIKEL "I LÅDAN" ?

HAR DU NÅGON TEORI I
UFO- FRÅGAN ?

MATERIAL TILL UFO NYTT
EMOTTAGES MED TACKSAMHET

HISTORIEFRÅGA

Klarar du den här frågan: Vilket år
landsteg den första människan på må-
nen?

1) 1959 X) 1969 2) 1979

HJ. NR. 25726

6-barnsmamman Birgitta efterlyser en okänd bilist

Du som såg det flygande tefatet – hör av dig!

● En mörk augustikväll såg Birgitta Svensson, 44, och hennes väninna Ulla Johansson ett märkligt, lysande föremål vid E3:an mellan Alingsås och Vårgårda. Samma upplevelse hade en okänd bilist som blev skrämmd och försvann med en rivstart. Att det var ett "flygande tefat" de såg är Birgitta övertygad om.

● Nu vill hon genom Hemmets Journal efterlysa mannen i den andra bilen. "Vi måste tala öppet om de här besöken från andra världar!"

TEXT OCH FOTO: NILS NORLÉN

Finns det människor som lättare än andra får kontakt med det okända? Det verkar nästan så när sexbarnsmamman Birgitta Svensson, 44, berättar om sina upplevelser. Vid flera tillfällen har hon haft närkontakter med "flygande tefat", både när hon varit ensam och när hon haft sällskap som kan intyga att hon talar sanning. Birgitta tror att en del platser är mer utsatta för besök än andra och att besökarna har något ärende. Men vad?

— För den som aldrig upplevt de här fenomenen är det så lätt att hånfullt rycka på axlarna och förklara det hela som synvillor och hjärnspeken, säger Birgitta, som är hemmafru och bor med man och barn på landet utanför Vårgårda.

— Men efter en närkontakt blir det annorlunda, eftersom det är en helt genomgripande händelse. Många berättar aldrig om det därför att de helt enkelt inte tror sina ögon eller tror att de drömt.

För att inte glömma bort tid

eller plats och upplevelsens art har Birgitta gjort noteringar om de sällsamheter hon upplevt under de senaste 25 åren. Nu har hon beslutat ta bladet från munnen och berätta om ett par händelser, som kan bestyrkas av andra. Hon tycker det är viktigt att folk får veta att vi människor tydligen inte är ensamma i universum. För att UFO kommer från hittills outforskade världar är Birgitta nästan helt säker på.

Fyra svartklädda män

Den första märkliga händelsen Birgitta noterat inträffade på kvällen den 5 december 1966. Hon var då mycket ung, nygift och hade en liten son. Tillsammans skulle familjen besöka en anhörig i hyreshuset där de själva bodde i Alingsås. För att komma dit passerade de en balkongliknande gång på husets ytersida med ingångar till varje lägenhet.

"Titta, vad är det där!" ropade plötsligt Birgittas man och pekade bort mellan husen tvärs över gården.

— Jag tittade dit han pekade och fick se ett stort ovalt föremål, som sakta kom glidande, berättar Birgitta. Det liksom sökte sig fram för att inte krocka med byggnaderna. Föremålet var längre än öppningen mellan husen så vi kunde aldrig se hela dess längd samtidigt; det var heller aldrig ovanför taket på fyravåningshuset.

— Vi stod som förhåxade och bara stirrade på föremålet som ibland stod alldeles stilla. Så fick vi se något som nästan kom härret att resa sig på oss. Från en rad fönster på dess ena sida strålade ett blåaktigt ljussken och där stod fyra människoliknande, svartklädda varelser. Vi såg dem mycket tydligt eftersom avståndet inte var mer än 75 meter.

Efter någon minut försvann den mystiska farkosten ljudlöst utom synhåll bakom huset. Kvar stod de två på balkongen

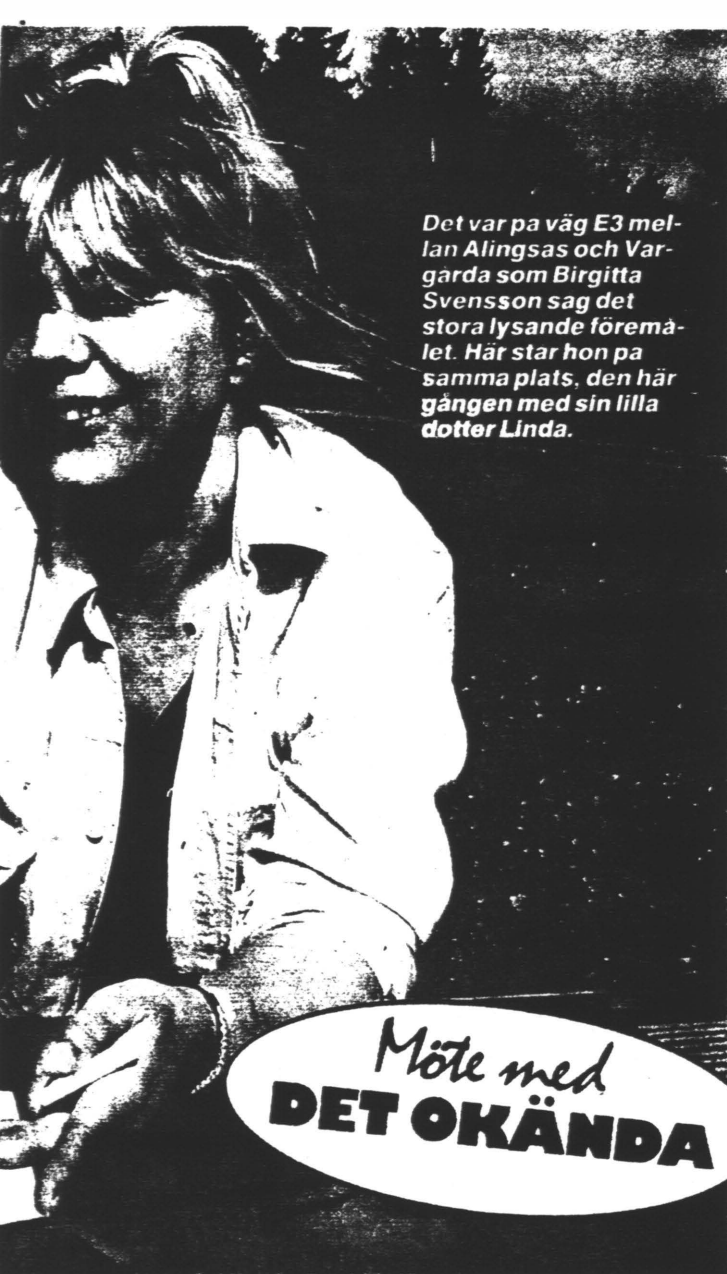
— mannen med barnet på armen — och visste inte riktigt vad de skulle tro. Synvilla eller hallucination kunde det ju inte vara; de hade ju sett det båda två. Under någon minut hade de fått uppleva något som mycket liknade science fiction!

Därefter skyndade de från mörkret och den råa decemberkylan in i den varma lägenheten. Birgitta minns, att det var svårt att prata om vad som hänt. Men tankarna malde och malde. Var det ett besök från okända världar? Och vad ville de i så fall oss?

Efteråt har Birgitta försökt göra jämförelser mellan de fyra varelserna i farkostens fönster och människor som står i hyreshusets fönster. Avståndet från balkongen är ungefär detsamma. Då har hon kommit fram till att de mystiska svartklädda männen måste ha varit ganska småväxta.

Det var på väg E3 mellan Alingsås och Vargårda som Birgitta Svensson såg det stora lysande föremålet. Här står hon på samma plats, den här gången med sin lilla dotter Linda.

Möte med DET OKÄNDA

— Om jag varit ensam hade jag naturligtvis trott att jag såg i syne och skulle aldrig ha berättat det för någon. Som tur var såg vi exakt samma sak både maken och jag och det gjorde saken något lättare att hantera, tycker hon.

Flickorna blev rädda

Den andra närkontakten skedde på E3:an mellan Alingsås och Vargårda vid tiotiden en augustikväll i mitten av 80-talet. Att plötsligt möta ett 75 meter långt lysande föremål, som sakta glider fram över marken är både skrämmande och fascinerande på samma gång. Då är det skönt att vara flera som sett samma sak så man vet att det inte bara är fantasin som spelat en ett spratt, tycker Birgitta.

— Jag är glad för att min kompis Ulla Johansson och våra döttrar Angela och Pernilla var

med. Flickorna var då i tioårsåldern, säger hon.

De båda väninnorna med sina döttrar hade varit i Alingsås på bingo och körde E3:an mot Vargårda. Klockan var några minuter över tio. Det var en vacker och stjärnklar kväll och mörkt som det bara kan bli i slutet av augusti månad. På en raksträcka, där de kunde se ungefär en kilometer framåt, dök det plötsligt upp ett lysande föremål över en trädunge till vänster om vägbanan. Det gled fram på mycket låg höjd och Birgitta stannade bilen vid vägkanten och slog av motorn. Hon tänkte stiga ur för att se bättre.

— Jag sa till Ulla att hon också skulle stiga ur, men barnen blev rädda och ropade att ingen av oss fick gå ur bilen. Då vevade jag ner vindrutan i stället och kunde under någon minut studera det lysande föremålet. Ulla böjde sig åt sidan och kikade ut

och såg vad som hände lika bra som jag. Föremålet flög så lågt och sakta så vi var säkra på att det skulle landa. Farkostens konturer var svåra att urskilja i mörkret, men från sidan och undersidan strålade hundratals ljus. Det var som om ljuset kom genom en perforerad platta. Runt kanterna pulserade röda lampor och mitt under fanns en T-formad ansamling av vitt ljus.

Från E3:an sett svävade den gigantiska farkosten fram uppskattningsvis 50 meter över marken och de fyra i bilen befärade att den när som helst skulle krocka med taket på en uthuslänga vid närmaste bondgård, som belystes av skenet från de hundratals lamporna. De höll andan...

Men strax innan den väntade kraschen vek farkosten av och steg uppåt. Då skedde också en dramatisk förändring. Den T-formade ljusraden på undersidan ändrades till en triangel av vitt ljus. Farkosten ökade farten, samtidigt som ljuset pulserade intensivare.

— Vi lyssnade, men kunde inte höra det minsta ljud. Till att börja med trodde vi att det kanske var ett flygplan. Men vi förstod snart att så stora flygplan, och som dessutom svävar sakta utan att ge det minsta ljud från sig, finns inte, säger de två kvinnorna.

Alla fyra i bilen uppfattade föremålet på samma sätt: ofantligt stort, sakta och ljudlöst glidande och med pulserande olikfärgat ljus. Det tog ett par minuter för den här farkosten att förflyta sig de cirka två kilometer som den var synlig från bilen. Under pågående "föreställning" kom en annan bilist, som också sett det flygande fenomenet. Han stannade några sekunder men gav sig sedan iväg med en rivstart.

— Jag skulle gärna vilja ha kontakt med den bilisten. Så hör av dej om du läser det här! uppmanar Birgitta. UFO:t, eller vad det nu var, sågs också vid en skola, där en grupp ungdomar varit på en tillställning under kvällen. Både tid och färdriktning stämmer med Ullas och min observationer, säger hon.

Väcktes av ett UFO

Detta är långt ifrån det enda ljusfenomenet i det här området. Birgitta och Ulla kan berätta om ljusbollar som svävar längs järnvägslinjen, och om stillastående ljusstoder, som

nästan skrämmt vettet ur folk. En traktorförare vände och körde en omväg för att slippa närkontakt med en ljuspelare.

— En kväll när två av våra barn, tillsammans med vår hund, hade varit på besök hos kompisarna i granngården kom plötsligt ett starkt lysande föremål och stannade bredvid vägen. Fenomenet sågs också från granngården. Barnen blev skrämnda, men räddast blev hunden, som aldrig mer vågade vara ute ensam på kvällarna, berättar Ulla. Så nog är det något konstigt i det här området, tillägger hon. Kanske är det magnetfält, mineraler, eller något annat som drar till sig de här okända besökarna?

— Man skulle kunna tro att de svävande farkosterna undersöker järnvägen eller kanske "stjäl" kraft från elledningen för att ladda sina batterier, skrattar Birgitta. En tokig teori kanske. Men...

Birgitta tycker sig ha upplevt att varelserna som styr dessa UFO har ett sätt att kommunicera på det mentala planet.

— Egentligen skulle jag väl inte berätta det här för folk tror väl att jag är tokig, men jag tar risken, skrattar hon. En natt vaknade jag av en stark känsla av att jag skulle stiga upp och titta ut. Något inom mig pockade på, så till slut steg jag upp och gläntade på gardinen. Och därute svävade ett lysande föremål, stannade och satte fart på nytt.

Var det månne ett meddelande från främmande världar — något som bara utvalda personer förmår uppfatta...? ■

Har du också upplevt något oförklarligt?

Birgitta Svenssons närkontakter med andra världar har påverkat henne starkt. Men hon är inte ensam om att ha haft oförklarliga upplevelser av det här slaget. Många svenskar har varit med om liknande händelser som inte går att förklara med förnuftet.

Det är viktigt att tala öppet om sådana här saker, då blir de mera naturliga och mindre skrämmande. Kanske du också har varit med om någonting liknande, som du vill berätta om? Välkommen då att skriva till oss! Berättelser som blir publicerade eller leder till reportage honoreras. Adressen är Hemmets Journal, 212 05 Malmö. Märk kuvertet "Oförklarligt". ■

UNDERSÖKNINGSGRUPPEN =====

Äntligen är hösten här med sina mörka fina stjärnklara kvällar som ännu är någorlunda varma. Vi får hoppas att vintern kommer med lika fina kvällar, så att det inte blir som dom sista åren, bara dis när vi skulle ut och titta.

Rapporterna har inte duggat tätt under den ljusa delen av året, endast tre rapporter har inrapporterats. Av dessa har vi fått in ett rapportformulär som vi nu kan delge er. Vi får återkomma med dom övriga i nästa nr. av tidningen.

Cirkelmysteriet i England ser ut att få sin lösning, det skulle enligt experter vara naturliga avtryck. En fysiker har kunnat åstadkomma något liknande i sitt labb och kan därmed bevisa vad lite vi vet om våra naturkrafter. Det har visst med solfläckar och vindar därifrån att göra. I år uppnår solen sitt maximum, och går sedan tillbaka, så sker i en 11 årscykel. Det finns faktiskt ett flertal personer som redan har haft den teorin att solen skulle vara skulden till UFO fenomenet. Men om man nu bortser från ljusfenomen och bara håller sig till okända föremål och då under dagstid, så stämmer det inte. Vi kan även ta 1985, då var det många föremål som sågs.

Så man kan fråga sig vad vi verkligen ska lägga våra krafter på, ljusfenomen eller föremål, avtryck utan källa? Vet vi vad ordet UFO står för. Tror inte vi är kapabla att syssla med alla tingen, vi måste nog till att tänka igenom det hela. För vår del bör det bli föremål som står för okända föremål, vi får försöka att dokumentera sådana saker på ett så rätt sätt som möjligt. Ljus och annat kan faktiskt vara vad som helst. Det har också säkert en naturlig källa. Nu skall vi raskt övergå till rapporten vi utlovat.

ORT: Västra Skräddartorp, Nyfors. Ludvika.

TID: 22,50. 1991 08 12

NAMN: Bernt Berglund

Bernt behövde tömma blåsan, gick därför ut på dass. Kvällen var helt stjärnklar och det var något kyligt i luften. I söder syntes det två stora stjärnor, när det gått någon sekund började den ena röra på sig, den gick mot norr. Bernt såg den i ca 30 sek.

"Föremålet" steg uppåt och försvann vid 1:a stjärnan i karlavagnen. Storleken var en halv cm, den var gulaktig i färgen och naturligtvis kunde inga ljud höras.

Handläggare: Gudrun Andersson.

Kommentar: En satellit är nog helt otänkbar, den stiger inte så. Vi har sett många satelliter men aldrig har någon sett ut att gå uppåt. Däremot kan dom försvinna.

Övriga rapporter: Från Nora och Öye.

UFO-OBSERVATIONER.

1954 mötte en BOAC Boeing Stratocruiser Centaurus under en flygning till London ett lysande föremål åtföljt av sex mindre. När besättningen rapporterade detta till markmyndigheterna, sändes ett jaktplan upp, men föremålen försvann när man kom närmare inpå. Åtta besättningsmän och fjorton av de femtioen passagerarna såg fenomenet. Vid ett annat tillfälle svävade ett UFO i tretton dagar nära Strategic Air Commands Bases, där många robotvapen förvaras, i de amerikanska staterna Michigan, Montana, North Dakota och Maine. När jaktplan sändes ut för att spana, försvagades ljusen på UFO och de försvann. Slutligen återgav Lord Clancarty den otroliga historien om det stora UFO, som sågs över Teheran, huvudstaden i Iran, under småtimmarna en februarimorgon 1978. Det sågs av hundratals människor. När ett Phantom reoplan ur iranska flygvapnet försökte undersöka, bröt kommunikationerna och instrumentsystemet samman och planet tvingades återvända till flygplatsen. Ett annat reoplan satte efter UFO, men då det nalkade sig, dök ett mindre UFO ut ur det större och störtade sig rakt på det iranska jaktplanet. Piloten försökte släppa iväg en AIM-9 robot, men återigen fungerade inte instrumenten. När piloten dök för att undvika det mindre UFO, återvände detta till "moderskeppet", och Phantoms utrustning började fungera igen. Till slut försvann UFO.

Källa: Arthur C Clarkes Gåtfulla World.

Det mest fantastiska!

I alla år har jag hållit mitt ord till gästerna från rymden – vår hemlighet är inlåst i bankfacket...

Var det småpojkar som eldade i skogen? Pollenkungen Gösta Carlsson gick närmare för att undersöka varifrån det starka ljusskenet kom. Den syn som mötte honom i gläntan etsade sig fast i hans minne för all framtid...

Gösta försökte övertyga sig själv om att det han sett inte var verkligt. Men det rådde ingen tvekan – han hade mött utomjordiska varelser... Vad Gösta talade med dem om har han aldrig berättat – anteckningarna från mötet finns väl bevarade i ett bankfack utomlands...

TEXT & FOTO:
BJÖRN H. LARSSON

En ovanligt vacker vårkväll ligger sig den då 28-åriga Gösta Carlsson ut på en skogspromenad. Och ur de flortunna dimmorna som sakta lyfter över våtmarkerna sjunger taltrastarna för honom. Det knoppas, doftar av mylla och hela skogen andas löftesrikt om sommar och värme. Han går med lätta steg på de smala stigarna genom området som kallas "Sibirien" strax utanför Ängelholm. Och han gläds åt allt det vackra.

Promenaden var inte bara ovanligt vacker, den skulle också visa sig bli en otroligt och omvälvande upplevelse för Gösta.

Nere vid havet sätter han sig på en kulle och njuter av ljusen som tänds och blinkar så vänligt på andra sidan viken.

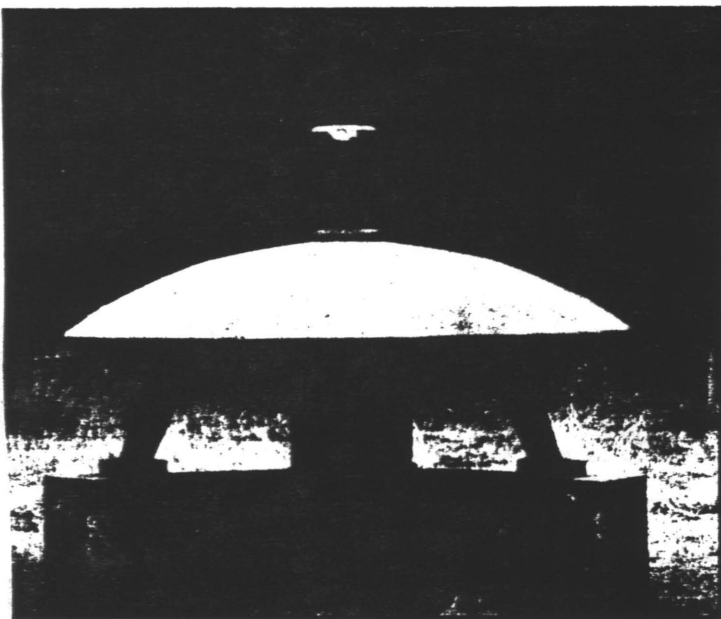
När han nöjd vänder hemåt i skymningen ser han inne i skogen ett ljussken som gör honom nyfiken och en smula orolig. I tron att det är smågrabbar som eldar går han dit. Men skenet kommer från en glänta i skogen.

– Det var en otrolig syn som mötte mig. Först trodde jag det var ett stort tivoli som hade slagits upp mitt inne i skogen. Hur hade de fått dit den stora karusellen på stigarna? Jag visste

knappt vad jag skulle tro. Drömde jag eller vad? Men så såg jag att det inte var en karusell som lyste. Det var en diskusformad farkost som badade i ett intensivt ljus! Mitt på farkosten fanns en upphöjning med fönster, en sorts kabin. Ovanpå stack det upp en sex meter hög mast med en sorts låda på. Det var från den lådan som ljuset sköljde ner kring farkosten likt en fontän. När ljusridån träffade marken gnistrade och sprakade det som efter ett tomtébloss. Hela farkosten stod inne i en ostkupa av intensivt ljus.

Pollenkungen Gösta Carlsson vill gärna låta sig fotograferas på platsen där han mötte rymdfarkosten. Men flygfotot Gösta håller i visar var händelsen ägde rum. Trots att det är 45 år sen är Göstas minnesbilder absolut klara...

Det hördes ett svagt brummande som från en generator och det luktade av ozon som det brukar göra i närheten av en starkströmstransformator. Det verkade farligt men jag gick ändå närmare för att se vad det var. När jag var ett tiotal meter

Minnemärket av trafikat är gjort i förminskad skala där en meter motsvarar åtta. Runt omkring har man glätt ringar i betong som markerar hur stor farkosten var i verkligheten.

från farkosten hejdades jag av en man klädd i en vit flygoverall och genomskinlig hjälm. Han sa inget men gjorde ett mycket bestämt stopptecken. Så jag stannade och tittade nyfiket på de figurer som var verksamma vid rymdskeppet. Jag kunde räkna till tolv personer som arbetade med skeppet. Fyra av dem var kvinnor.

En vacker kvinna

Gösta tyckte det var förargligt att han inte kunde komma närmare och kanske få prata med någon av människorna. Var gång han försökte komma närmare var "vaktposten" genast framme och visade med ett tecken att han inte fick komma närmare.

"Vaktposten" hade en låda på magen, inte olik en bälghamera med lins. Han lyfte upp denna "bälghamera" som för att ta en bild av mig. Och det tyckte jag inte var så egendomligt utan tittade intresserat, som man gör när någon fotograferar.

Strax efter kom det ut en vacker kvinna ur kabinen fram till ljusridån och kastade ut några föremål. Hon tittade på mig, log och jag förstod att det hon kastat ut var till mig. Jag var ganska rädd. Inte för mannen med lådan, men hela farkosten gav ett intryck att vara starkt elektriskt laddad. Jag tog noga märke på var föremålen föll som kvinnan kastade ut. Hon skrattade ett porlande skratt. Hennes tänder var ovanligt vita. Det slog mig att alla var så vackra. De var av medellängd, välformade, ytterst finlemmade och hade en djup solbränna.

Gösta bestämde sig för att försöka gå runt farkosten för att på så vis kanske komma närmare och tala med dem han såg. Så han gick därifrån, ner mot havet, och då började det gå upp för honom vad han egentligen hade bevittnat.

– Det hela var med ens så otroligt, så fullständigt fantastiskt. När jag vände mig om fanns ljuset därinne mellan stammarna. Det var som en dröm... och ändå inte.

För att övertyga mig själv om att jag inte drömdé gick jag ner till stranden, tog av skor och strumpor, kavlade upp byxorna, och gick sedan ut i det iskalla vattnet. Det var ingen tvekan. Jag var och hade varit vaken hela tiden. Det var ingen dröm eller synvilla!

När sen Gösta sitter på toppen av en bunker och tar på sig strumporna får han se farkosten lyfta med ett vinande ljud. Den stiger allt högre och på undersidan syns en krans av rött ljus. 400–500 meter upp stannar farkosten och vaggar till en smula som för att orientera sig. Antennen dras in, likaså en fena på undersidan. Det röda ljuset blir mer intensivt och går över i violett. Farkosten skjuter sen fart och försvinner med en otrolig fart, krymper snabbt till en stjärna i öster som snart är borta.

Vågade inte berätta

Resten av natten kan Gösta inte sova. Om och om igen går han igenom vad han upplevt. Han berättar inte för hustrun Ester. Nu när han inte har farkosten framför sig verkar det så otroligt och han vill vara riktigt säker på vad han sett först.

Detta hände för 45 år sedan, den 18 maj 1946. Gösta Carlsson är idag 73 år. När jag möter honom hemma i villan i Vegeholm, som ligger bara en kilometer från "Sibirien", tvekar Gösta

inte på orden Han minns det som om det skett igår. Alla detaljer är som etsade fast i hans minne. Den majkvällen 1946 förändrades hans liv totalt. Då var han en 28-årig stationskarl vid SJ, med biodling som hobby. I dag kan han se tillbaka på ett livsverk i form av de två miljonföretagen AB Cernelle och Allergan. Han äger dem inte själv längre men verkar som konsult och vägrar att bli pensionär. Han är van att umgås med forskare, företagare, affärsmän, och är väl medveten om att den här upplevelsen kan skada hans trovärdighet och anseende. Det dröjde också fram till 1971 innan han berättade vad han sett i skogen, ens för sin fru.

Men dagen efter mötet tog Gösta sin cykel och gav sig iväg till gläntan. Han hade tumstock och anteckningsblock med sig och skulle göra en rapport till luftfartsverket.

– Alla tecken jag fann visade att min upplevelse var riktig. Avtrycken från farkostens fena och stödben syntes tydligt. Och jag kunde se vaktpostens spår i sanden. Det fanns en stor ring av bränt gräs där ljusridån som omgärdade skeppet hade träffat marken. Det var ingen tvekan om vad jag hade sett.

Han mätte noggrant upp allt. Med hjälp av märkena och jämförelse med trädens tjocklek fick han fram en i det närmaste exakt storlek på farkosten. Den var sexton meter i diameter, och fyra meter tjock på mitten. Den ljusflod som Gösta hade sett vid skeppet kvällen innan hade bränt en ring i gräset.

– Föremålet som kvinnan kastade ut var en stav av en bergart som liknar kvarts, och jag fann den precis där jag tagit ögonmärke. Jag har haft som hobby att slipa diamanter och jag har provat att bearbeta staven, men den är så hård att inget biter på den.

Ett underligt tillstånd

Två dagar senare hade Gösta en upplevelse som gjorde att han inte lämnade någon rapport till luftfartsverket.

– Det jag hade sett var ju rent otroligt, och jag hade inte lust att bli idiotförklarad och sedd som en tönt, säger han.

En kväll, just innan han skulle somna – det var två dagar efter mötet med farkosten i gläntan – kom Gösta in i ett underligt medvetandetilstånd. Kroppen var som förlamad men han låg där klarvaken i mörkret.

– Då med ens tittar jag åter in i samma "bälghamera" som mannen riktade mot mig vid far-

kosten. Och det blir ljusst omkring mig. Långsamt växer en annan värld fram och jag befinner mig i en flygfarkost! Framför mig i en mönstrad fätöljliknande stol sitter föraren. Mönstret på fätöljen är ett stadslandskap där det finns pyramider. Mannen är klädd i samma vita overall som de i gläntan. Hjälmen är nedfäld i nacken och handskarna sitter instuckna i det breda blå bältet. Jag kan tydligt urskilja alla färger och detaljer.

Mannen har mörkt hår och en sorts huva, och från huvan går det ut trådar som är förbundna med en sorts proppar i hans öron. Det vimlar av instrument av olika slag som jag aldrig förr hade sett. På höger sida om föraren fanns en skärm som var belyst inifrån – det här var 1946 och jag hade aldrig sett en TV. Senare har jag förstått att det var något i den vägen jag såg. På TV-skärmen fanns en linje och en ljuspunkt som föraren tydligen fick från kursangivelse från. Han justerade hela tiden med en knapp så att punkten på skärmen höll sig på en bestämd plats. På höger sida om honom satt ännu en TV-skärm som det hela tiden kom från form av meddelande på. Men jag förstod varken språket eller skriften. Många år senare när jag läste en bok om Egypten fann jag en skrivstil som var mycket snarlik.

Samtidigt som mannen vände sig emot mig sa han åt någon som hette Menji att koppla in från autopilot och då visade sig ett vackert kvinnoansikte på skärmen. Kvinnan svarade honom och log med sina bländvita tänder. Hela tiden hade jag en fallandekänsla.

"Vi rör oss just nu med ljusets hastighet", sa han. "Det är därför du har en känsla av att falla hela tiden. Farkosten drivs av kvartsstavar som är parallellkopplade."

När jag tittade närmare på mannen tyckte jag mig känna igen honom som den som ledde arbetet vid farkosten i gläntan.

"Du undrar säkert vad vi hade för oss där i gläntan när du såg oss. Jag tänkte jag skulle ta kontakt med dig och ge dig lite upplysningar. Vi hade nämligen en explosion i motorn och tre av vår besättning (Forts på sid 107)

TVÅ SMÅ GOSSAR PÅ
HEMVÄG FRÅN SÖNDAG-
SKOLAN:
- TROR DU PÅ ALLT
PRAT OM DJÄVULEN?
- ÄSCH. DU VET JU HUR
DET ÄR MED STORKEN
OCH JULTOMTEN....
- JAG SLÅR VAD
OM ATT DET ÄR
PAPPA DET HÄR
OCKSÅ....

I alla år...

(Forts från sid 25)

döddes. Vi var tvungna att omedelbart reparera."

Han berättade också att de först tänkt begrava de döda strax intill skeppet i gläntan men kommit att tänka på att deras mikrober kunde förorsaka epidemier hos oss jordmänniskor. I stället hade de bestämt sig för att begrava dem på en asteroid.

Den gången visste jag inte vad en asteroid var. Men innan jag hann fråga visade mannen in mig till ett rum i skeppet där de förvarade de döda. Tre personer låg i kistor gjorda av granris. Jag sturrade länge på ett utsökt vackert flickansikte. Hon var likblek och ansiktet inramat av ett ljust hår. "Stackars Luna, hon var en av de vackraste flickor jag sett", sa föraren.

Badade i kallsvett

Det blev för mycket för mig, för fantastiskt, och jag försökte ta

mig ur detta egendomliga tillstånd, komma bort från denna egendomliga värld. Just som jag skulle försöka skrika, bleknade allt bort. Jag vaknade till normalt medvetande igen. Jag hade en fruktansvärd huvudvärk och badade i kallsvett. Det kändes som om min hjärna använts som radiomottagare och sändare på samma gång. Och jag var vansinnigt törstig. På vägen från och till köket svimmade jag vid två tillfällen. Ändå skrev jag omedelbart ner mina upplevelser med så många detaljer jag kunde minnas.

Gösta behöver inte använda sina anteckningar för att minnas. Hans minnesbilder är absolut klara och trots att det han berättar är så fantastiskt verkar det både trovärdigt och vederhäftigt.

Fem dagar senare upprepas händelsen. Återigen går Gösta in i ett tillstånd, fritt från kroppen. Och återigen börjar hans resa med anblicken av bälgekameran.

- Jag hamnade i samma flygkabin. Min blick fastnade på mönstret i förarstolen där jag såg en stadsbild med pyramider. Föraren vände sig mot mig: "Vi är framme nu och ska sätta av de döda."

Genom kabinfönstret såg jag att farkosten hade landat på en stenig ödlig plats. Den övriga besättningen hade gått ut. Alla hade sina huvor nedfällda och handskarna på. De placerade kistorna av granris i en cirkel med huvudena mot cirkelns centrum. De föll på knä och höjde högra handen som en sista hälsning. Föraren vände sig mot mig och log.

Bilden bleknade bort och jag vaknade, denna gång utan huvudvärk, men jag var mycket törstig. Jag fick för mig att om det här skulle hända fler gånger skulle jag spjärna emot.

Dagen efter gick Gösta ut till gläntan där han fann att det hade klippts flera yviga kvistar från granarna i närheten. Den halvstelnade kådan på träden tydde på att det hade hänt alldeles nys.

Byggde modell av tefatet

1972 byggde Gösta Carlsson en modell av tefatet han såg på platsen där det landat. Det är en exakt kopia av vad han såg i skala 1:8. Samtidigt lät han gjuta dit märkena efter de ringar som farkosten lämnat efter sig. Detta finns än i dag att bese i Ängelholms fågelreservat "Sibirien" strax intill Vegeholm, där han bor.

När Gösta såg farkosten i gläntan var han en enkel sta-

tionskarl vid SJ. Där hade han tänkt stanna, kanske flytta upp på en lönegrad och sen få pension. Och så hade han ju sin hobby - biodlingen.

- Men den kvällen i gläntan förändrades hela mitt liv. Jag började läsa böcker om naturvetenskap och medicin, sånt som aldrig intresserat mig förut. Jag fortsatte mina biodlingar men inte på det förströdda sätt som tidigare. Nu studerade jag binas beteende mycket nog. I ett slag blev jag mer nyfiken och alla mina vyer vidgades.

Ur det som väcktes inuti Gösta genom mötet i gläntan, växte det fram nya och annorlunda idéer. Idéer som har byggt upp stora företag med mångmiljonsomsättning. Han kallas för "Polenkungen", för han var då ensam om att utvinna substanser ur pollen som sägs ha infektionshämmande effekt och som är vitaliserande inte bara för bin utan även för människor. Ingen annan hade då lyckats med det konststycket. När jag frågar honom om han vid kontakten med utomjordingarna har fått anvisning om hur han skulle förfara, svävar Gösta Carlsson för första gången på målet.

- Jo, det har jag uppenbarligen på något vis. An i dag... och här hejdar han sig och fortsätter på ett annat tankespår:

- Jag kan tala om att jag alltid har anteckningsblock och penna vid min sida, och det är ofta som jag har haft glädje av det. Det jag berättat är bara en liten del av vad jag har varit med om. Kvartsstaven, mina anteckningar och andra papper om allt vad dessa människor berättat för mig, finns förvarade i ett bankfack utomlands. Jag kommer inte att ta fram det förrän forskarna har fått absolut klarhet i dessa frågor.

Gösta talar gärna om tefatsmötet i gläntan, men han vägrar bestämt att låta sig fotograferas vid modellen. Förklaringen finns bland de papper han låst in i bankfacket. Det är en sorts överenskommelse med dem...

EN OPTIMIST TAR ALDRIG PÅ SIG EN FALLSKÄRM NÄR HAN SKA HOPPA. HAN LITAR PÅ ATT HAN KAN LÄNA EN PÅ VÄGEN NER...

EN PESSIMIST TAR PÅ SIG SKÄRMEN MEN HAN DRAR ALDRIG I UTLÖSNINGSNÖRET.

HAN TROR ÄNDÅ INTE ATT SKÄRMEN KOMMER ATT VECKLA UT SIG....

Astronomen professor Jöran Ramberg, Uppsala, har som tidigare framgått avlidit i en ålder av 83 år.

SVENSKA DÅGBL. 29-10-90

Redan 1933 kom Jöran Ramberg som amanuens till det nyuppförda Stockholms observatorium i Saltsjöbaden – då en institution under Kgl Vetenskapsakademien. Han kom att bli kvar vid observatoriet med olika befattningar – från 1948 som observator och 1960 professor – till 1963, då han tillträdde en befattning som 2:e direktör för det Europeiska Sydobservatoriet.

Jöran Rambergs forskning inom astronomin avsåg huvudsakligen studiet av vintertagssystemets uppbyggnad, dvs det verkliga utseendet av det system av stjärnor i vilket vi själva befinner oss och där solen är en av cirka 200 miljarder andra stjärnor. Metoden bygger på att man genom en kombination av spektralanalys och fotometri av stjärnor kan bestämma deras avstånd. Då observationsarbetet och bearbetningen av data är mycket tidskrävande, måste Rambergs arbete inskränka sig till djuplodningar, så långt teleskopen i Saltsjöbaden nådde, i vissa utvalda riktningar i rymden.

I doktorsarbetet kontrollerade och kalibrerade Ramberg metoden genom att observera de två närbelägna stjärnhoparna Hyaderna och Praesepe, där han kunde utnyttja omständigheten att alla stjärnor tillhörande dessa hopar befinner sig på ett och samma kända avstånd. Som ett biresultat upptäckte han två så kända dvärgstjärnor i Hyaderna. Det var första gången dessa extremt kompakta objekt, som representerar slutstadiet i en stjärnas utveckling, återfunns i en stjärnhop – en upptäckt av betydelse för bestämning av dessa stjärnors ålder.

För djuplodningarna valdes två diametralt

skilda riktningar i Vintertagatan. Detta krävde observationer också från södra halvklotet, vilka Ramberg utförde vid Harvardobservatoriets filial i Bloemfontein i Sydafrika. Rambergs undersökningar, som sträckte sig ut till ett avstånd av 6000 ljusår och som ännu är oöverträffade, visade att stjärnorna, och även sådana av relativt hög ålder, är starkt koncentrerade till de spiralarmar som upplinjerar av gas och stoft i Vintertagatan. Resultatet är anmärkningsvärt därför att det ej helt kan förklaras av nu rådande teorier för uppkomsten av spiralformade armar i roterande stjärnsystem.

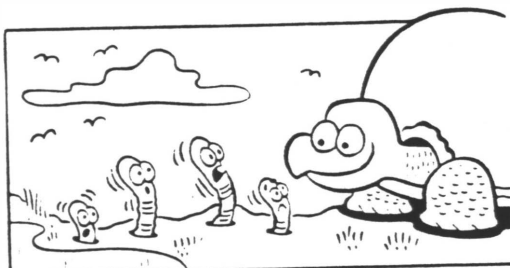
År 1962 ingick Sverige med fyra andra europeiska länder ett avtal att uppföra ett stort observatorium på södra hemisfären – det Europeiska Sydobservatoriet (ESO) som kom att förläggas till Chile. 1963 kallades Ramberg till posten som 2:e direktör för detta observatorium med placering vid dess dåvarande huvudkontor i Hamburg. 1968 blev han teknisk direktör fram till pensioneringen 1971. Därigenom kom Ramberg att mycket verksamt bidra till den första uppbyggnaden av vad som har blivit ett av de mest framgångsrika samarbetsprojekten inom den astronomiska vetenskapen.

Hans bortgång lämnar efter sig ett stort tomrum.

PER OLOF LINDBLAD

Skorgssköldpaddan i Nordamerika har en ovanlig metod att hitta mat. Den stampar med framfötterna i marken.

Stampningarna orsakar vibrationer som får maskar att komma upp till markytan, där väntar sköldpaddan på dem och får sig ett skrovsmål!

Första svensken – snart i rymden?

PITÄTION. 18-4-91

STOCKHOLM (TT) När Neil Armstrong som första människa klev ut på månen var Peter Månsson från Stockholm åtta år.

— Jag tror att jag var i Malmö då och tittade på TV, säger han.

Hans drömyrke blev astronautens.

— Ja, det kan man nog påstå. Men det har ju inte funnits någon rimlig möjlighet tidigare.

Men allt förändras. För knappt ett år sedan började den europeiska rymdorganisationen ESA, där Sverige är ett av 13 medlemsländer, annonsera efter tio astronauter. Varje medlemsland fick i uppdrag att utse tre till fem aspiranter. Cirka 300 sökte i Sverige till statens delegation för rymdverksamhet.

Om en vecka presenterar industriministern de första svenska astronautkandidaterna.

— Jag vet att vi är en sju-åtta stycken kvar, säger Peter Månsson, civilingenjör och anställd vid Rymdbolaget i Solna.

■ Spännande väntan

Vilken dag som helst kommer beskedet. Spännande, men inte skrämmande.

— Nej, inte än så länge. Nu när jag kommit så här långt

hoppas jag definitivt på att få vara med.

Troligen presenterar Rune Molin fem aspiranter. Dessa ska sedan under sommaren och hösten vara i tyska Köln och tillsammans med aspiranterna från de övriga medlemsländerna inom ESA kämpa om de tio astronautjobben.

Fram mot sekelskiftet kan Månsson vara på väg ut i rymden. Antingen i rymdskyteln Hermes eller i det fristygande och tidvis bemannade rymdlaboratorium som ingår i Columbusprojektet. Det projektet omfattar också en laboratoriemodul som utgör Europas bidrag till den internationella rymdstationen "Freedom".

— Men, som Månsson säger, det handlar inte bara om att komma ut i rymden, utan också om otroligt intressanta forskningsprojekt som man får delta i som ingenjör.

Luleå (NSD) Syskonen Niclas och Nina skrattar igen – tio veckor efter den bilolycka som höll på att kosta dem livet.

I två veckor låg Niclas medvetslös i Skellefteå. När han vaknade kände han igen pappan vid sjuksängen.

Niclas gjorde segertecknet och sa:

— Farsan, det här ordnar sig. Sedan somnade han igen.

Olyckan inträffade den 1 december i Frostkåge, strax norr om Skellefteå. Familjen Beckman från Björkskatan i Luleå hade varit nere på en begravning. Niclas, 19, tyckte det blev långsamt, tog bilen och gav sig ut på en åktur.

Nina, 9, bad att få följa med.

Bilen hade sommardeck. I en känd olycksorsaking kom den över på fel sida och frontalkrockade med en annan bil.

Niclas minns ingenting av det inträffade.

Han minns bara hur tankarna föll efter att ha legat medvetslös i respirator på Skellefteå lasarett.

— Jag trodde pappa var kapten och att jag själv var från Saturnus. Ja, hade landat med flygande tefat och ville ha hjälp med att komma tillbaka i tefatet.

15

UFO: förväxlingar.

De flesta människor är skeptiska mot UFO trots mängden av material. Det fanns många som tvivlade på att UFO alls existerade i House of Lords-debatten. Lord Trefgarne tillexempel sade, att han hade flugit många timmar över Atlanten utan att någonsin ha sett ett UFO, Lord Kings Norton ansåg, att det oftast var påtagliga ting, som flygplan, satelliter och raketer, och att om de inte var jordiska, var de meteoror eller norrsken. Lord Howlett hade konsulterat den berömda astronomen Sir Bernard Lovell, som hade berättat för honom, att hans teleskop vid Jordrell Bank aldrig hade fångat in ett UFO på trettio år, men att himlen var full av bitar av sönderfallna raketer, förutom naturligt skräp. Medan de som tror på UFO är övertygade om att de har bergsäkra fakta, är skeptikerna också övertygade om att det är de som har rätt. Vad som hördes gång på gång i de många talen var att de flesta som anmäler att de har sett UFO inte direkt ljuger, men har helt enkelt tagit miste.

Skeptikerna kan ge många exempel på liknande misstag. En av de mest löjeväckande historierna var en som handlade om två engelsmän, som enligt ett tidningsreportage hade sett "en stor lysande kupol" nära deras hem i Nottinghamshire. Men när UFO-detektiver i trakten undersökte saken, fastställde de, att det mystiska föremålet bara var en "brunspräcklig ko i månskenet".

De mest tillförlitliga människor kan missta sig. Följande berättelse har hämtats från ett frågeformulär om UFO, som fylldes in av en man från Atlanta i Georgia 1973. Han sade, att cirka klockan 19.15 en kväll i oktober 1969 hade han sett ett UFO dyka upp från vänster "ungefär trettio grader upp". Det var ljusare än himlen, och var vid vissa tider "lika glansfull som månen". Den växlade mellan att vara "något större och mer lysande än en planet till ungefär samma storlek som månen". Den "närmade sig, rörde sig bort - närmade sig, och rörde sig bort igen". Den var "kanske 275-900 meter bort". Men när en energisk UFO-tvivlare, Robert Sheaffer, undersökte bevismaterialet, avslöjades snart gåtan, för Sheaffer fastställde, att då ögonvittnet hade varit på en sammankomst för medlemmar i Lions Club i Leary, Georgia, under dagen i fråga, måste det ha varit den 6 januari 1969.

När Sheaffer hade studerat en stjärnkalender för den natten och jämfört den med vittnets beskrivning av läget och höjden av föremålet, kunde Sheaffer dra slutsatsen, att vad mannen hade sett var planeten Venus. Det kanske verkar underligt, att någon skulle bry sig om att räkna ut vad det var för ett "UFO", som hade setts så många år tidigare, men fallet antog mer allmänt intresse sedan vittnet ifråga, Jimmy Carter, hade valts till president för Amerika!

Venus har så ofta förväxlats med ett rymdskepp, att hon ofta kallas "UFO-drottningen". Titeln är ganska passande, som man förstår om man läser en artikel av den framstående brittiske informationsexperten och fysikern R V Jones. Han skrev: "Min kontakt med ämnet går tillbaka till cirka 1925, när jag hörde talas om ett skinande ljus i Oxted i Surrey, som varje natt långsamt skred över himlen. Jag hörde till och med talas om ett äkta par, som satt uppe hela natten för att titta på den. Det var Venus de observerade och det var på grund av dess starka sken som de hade lagt märke till den. De hade aldrig förut sett, att alla planeter och stjärnor tycks förflytta sig över himlen. Venus har genom åren ofta vållat besvär. År 1940 eller 1941 gick det ett rykte om att tysarna hade ett nytt slags högtflygande plan, som spårats av ett luftvärnsbatteri någonstans vid den skotska gränsen. Det sades att planet var upplyst, och man hade beräknat höjden med hjälp av avståndsmätare. Svaret var, om jag minns rätt, 9000 meter, och vi undrade, hur de hade lyckats få ett så exakt mått. Undersökningar visade, att detta var den högsta siffran på skalan, och att föremålet de var så mystifierade över återigen var Venus. Samma förklaring gäller för flera flygande tefat, som jag har hört talas om i norra Skottland: ibland har man kunnat räkna ut vilka nätter, som man skulle få in en hel hop rapporter om UFO, de nätter, då Venus lyste klart och tydligt."

I själva verket har nästan allting, som flyger i skyn, misstagits vid ett eller annat tillfälle för ett UFO. En skeptiker, Donald H Menzel, gjorde till och med en lista på "utvalda exempel", som varierar från föremål i övre atmosfärskiktet, som raketuppskjutning och experiment i jonosfären, genom moln, luftskepp, flyttfåglar, landningsljus på flygplan i undre atmosfären, till pappersdrakar, spindelväv, fjädrar och fallskärmar i undre atmosfären, och fyrtorn, vindflöjlar, reflektioner från fönster och isberg på eller nära marken eller på havet.

Menzel antecknade också meteorologiska fenomen som lysande nattmoln och klotblixtar; astronomiska manifestationer, som planeter, meteorer och kometer; fysiologiska effekter, som efterbilder av gatlyktor eller till och med tändstickor; synfel, som astigmatism och närsynthet; eller földer av psykologiska problem, som hallucinationer.

Vissa forskare har lyckats räkna ut förklaringar till en del UFO-rapporter som dittills okända naturfenomen. Till exempel Philip S Callahan och R W Mankin, som båda var anställda vid det amerikanska jordbruksdepartamentet, Agricultural Research Service vid Gainesville i Florida, visade i laboratorieexperiment, att insektssvärmar kan lysas upp av ett fenomen känt som sankt Elms eld, när de flyger i höga elektriska fält vid åskväder. Därefter uppvisade de ett samband mellan UFO-rapporter och insektshärjning i Uinta Basin i Utah mellan 1965 och 1968. De visade, att UFO hade observerats vid en tid, då en insekt vid namn "spruce budworm" hade härjat bland träd i närbelägna skogar, och då enstaka "spruce budworm" hade givit upphov till sankt Elms eld i laboratorieexperiment, föreslog Callahan och Mankin, att svärmar kunde ha uppträtt som lysande UFO i stormigt väder.

Tvivlare kan också ge exempel på ett stort antal rapporter, som är resultat, inte av misstag, utan av skojerier, vilseledanden och bedrägeri. Ett av de mest övertygande UFO-skämtet utövades av två skolpojkar i Sheffield i England år 1962. De sade sig ha tagit vad som tidningarna kallade "världens bästa fotografi av UFO"-fem rymdskepp i luften över Mosborough, en förstad till Sheffield. Under nästa årtionde var det ett värderat bevisföremål i UFO-försvarens fall, tills en av pojkarna, David Brownlow, bekände i oktober 1972, att de helt enkelt hade fotograferat en glasskiva, på vilken de hade målat fem tefatsformer. Efter att pojkarnas bild tryckts i tidningarna, kom en hel svärm av UFO-syner i området. Underligt nog kunde skojarna knappast övertyga folk långt senare, att det bara hade varit ett skämt - det var nästan som om man ville tro att det var sant. Stor betydelse har fästs vid, att många NASA-astronauter har spanat in UFO på rymdfärder. Historierna var så vanliga, att James Oberg vid Johnson Space Center i Houston, en samvetsgrann forskare, undersökte samtliga fall och fann, att inte ett enda hade någon grund i verkligheten. Många historier hade helt enkelt hittats på, medan andra hade förvrängts medan de återgavs.

Jim Lovell och Edvin Aldrin sade sig ha sett fyra UFO sammanlänkade i en rad under sin sista Gemini 12-färd den 11 november 1966. I själva verket upptäckte Oberg, att de mycket väl visste vad det var de såg: fyra påsar med skräp, som de hade kastat överbord en timme tidigare. Samma år den 12 september sade astronauterna Richard Gordon och Charles Conrad, att de hade sett ett "gul-orange UFO" flera kilometer bort, som vid undersökning visade sig vara en rysk satellit, Proton 3, och inte alls ett främmande rymdskepp.

Fallet med ett UFO, som spanades in vid den engelska staden Run-corn i Cheshire på nyårsafton 1978 var dock något annorlunda. Dominic Valdez hade tillbringat eftermiddagen med att ställa upp stolar till en fest senare på kvällen i en skola, där han var vaktmästare. Ungefär klockan sju anlände hans syster, Veronica Scantlebury och hennes man till festen. Valdez och hans barn hade gått ut för att ta emot dem, när fru Scantlebury, som just hade stigit ur bilen, utbrast: "Herregud! Vad är det för någonting?". Uppe i luften, cirka 500 meter ovanför radhusen på andra sidan gatan, sågs ett lysande fartyg, som inte liknade något luftfartyg de någonsin hade sett. Natten var kylig och klar. Både herr och fru Scantlebury och Dominic Valdez iakttog farkosten i minst en och en halv minut och kunde senare beskriva det i detalj. Det hade lysande hyttgluggar, var cigarrformat, och eldflammar tycktes komma från stjärten. Ett annat slags ljus kom från nosspetsen. Det rörde sig tyst och på ett underligt vis och verkade flyga så lågt, att det nästan var risk att det skulle krascha mot takåsarna. Det var en spöklik upplevelse, men något främmande rymdskepp var det inte alls. Experter kunde senare förklara, att det var delar av en rysk raket, som hade sänt upp en rymdsatellit, COSMOS 1068 den 26 december. Dess nedstigning till jorden rapporterades av många människor (bland dem Lord Gainford, som deltog i debatten i House of Lords), innan den kraschade nära Hannover i Västtyskland.

Episoden påminner om en berömd händelse den 3 mars 1968, då UFO spanades in i minst nio amerikanska stater. Luftvapnet bestormades med telefonsamtal, och många ögonvittnen hävdade, att rymdskeppet de hade sett hade upplysta fönster, andra sade, att det såg ut som ett "långt reaflygplan". Luftvapnet lyckades efter några förfrågningar fastställa beskaffenheten av det underliga lysande föremålet.

Återigen var det ett ryskt rymdfartyg, denna gång en satellit vid namn ZOND 1V, som i stället för att nå sitt mål, sjönk till jorden i brinnande fragment. Många av berättelserna var fulla av livliga detaljer, som inte desto mindre var falska, som att fartyget flög lågt, till och med nästan snuddade vid trädkronorna, när ZOND 1V i själva verket var 120 kilometer upp i luften.

Liknande argument lades fram av talesmannen för regeringen, Lord Strabolgi, när han reste sig för att sammanfatta debatten i House of Lords efter tre timmars diskussion. Han gick rakt på sak, när det gällde hans och hans kollegers ståndpunkt: "Ingenting kan övertyga regeringen, att vi har mottagit besök från främmande rymdskepp, än mindre i de stora antal som min gode vän Lord Clancarty påstår." För att förstärka sin position, ställde Lord Strabolgi en rad frågor, som i en eller annan form harfrågats av alla UFO-tvivlare: Om det nu fanns en långt framskriden civilisation någonstans i universum, som är tekniskt avancerad nog att sända ut resenärer över rymdens enorma avstånd, "varför", frågade han, "får vi så många besök på vår planet i mer än trettio år, om de inte har något syfte?"

"Det tycks finnas inre inkonsekvenser i idén. För att säga det på ett enkelt sätt: om dessa främmande besökare föredrar att hålla sig undan, måste de spaningar som rapporterats bara vara en ytterst liten del av all UFO-aktivitet, som måste röra sig om flera miljoner. Om de inte vill hålla sig dolda, skulle de då inte framträda mer öppet?"

Varför har de aldrig försökt meddela sig med oss? Varför har vi inte genom radiovågor spårat försök att sätta sig i förbindelse med oss? Och skulle inte försvarets radarsystem registrera all denna aktivitet? Varför har man inte funnit några delar av UFO? Om man antar, att varje UFO-syn inte representerar en hel resa från en fjärran stjärna, var håller sig dessa främmande rymdskepp gömda?"

Lord Strabolgi övergick till att beskriva alla möjliga naturfenomen som misstagits för UFO och avslutade anförandet: "Det finns tiotusentals underliga, flygande ting. Man har för vana att kalla dem UFO och förvandla dem till "främmande rymdskepp". Men uppträdandena är för korta och beskrivningarna för otydliga för att man ska kunna passa in en enda förklaring.

Allt vi kan säga är, att det finns en hel mängd enkla förklaringar. Jag tror inte, vi behöver någon långsökt hypotes om främmande rymdskepp."

Sålunda avfärdade Lord Strabolgi å regeringens vägnar Lord Clancartys bön om en utredning av UFO, och han var också mån om att påpeka, att det inte var tal om någon sammansvärjning för att dölja sanningen om UFO för allmänheten - men alla rapporter om UFO behandlades konfidentiellt för att skydda individen.

Vid debattens slut hade ingenting uppnåtts utom upprättandet av en studiogrupp för UFO och ett meningsutbyte. Talen hade dock understrukit vad för slags problem båda sidor av tvisten hade. Anhängarna, trots alla sina observationer och ögonvittnesskildringar och trots deras fasta tro, att UFO existerade, har ännu inte lyckats frambringa obestridliga bevis efter mer än trettio års intensivt arbete. Ändå, som ett av deras slagord lyder, frånvaron av bevis är inte bevis på frånvaro. Skeptikerna har den omöjliga uppgiften att bevisa definitivt, att någonting inte existerar. Vad de än trodde, kan man föreställa sig, att av alla dem, som lämnade parlamentsbyggnaden i januarinatten, var det inte många som kunde låta bli att blicka upp mot himlen och undra.

ARTHUR C CLARKES KOMMENTAR:

Med jämna mellanrum händer det att jag skriver ungefär samma artikel: "Det senaste om UFO". (För tidigare "senaste", se The View from Serendip.) Så här är mina allra senaste ord.

Jag har nu sett så många UFO att jag knappast tål höra talas om dem. Men nu måste jag genast tillägga, att i varje fall rörde det sig om ett identifierbart föremål. I nästan samtliga fall skulle en lekman lätt ha lurats: i ett par fall var jag helt övertygad ett slag, och jag anser mig som en expert på ämnet.

Det sista "UFO" jag såg var ett av de mest trovärda. Det var sent på eftermiddagen, och jag stod i skuggan av mitt hus i Colombo och pekade ut planeten Venus för en av mina vänner. (Många vet inte om, att Venus är helt synlig i dagsljus och har misstagit planeten för ett UFO.)

Jag pekade på den lilla skimrande stjärnan högt uppe i västerhimlen, cirka fyrtio grader ovanför den dolda solen. "Där är den!" sade jag.

Min vän pekade på något i en nästan rät vinkel mot norr och sade: "Nej där!"

Twisten varade en lång stund, tills jag slutligen till min häpnad upptäckte, att Venus hade en tvilling. Vid ungefär samma höjd i nordväst var en lysande, orörig stjärna.

Under några få ögonblick drömde jag om att vara berömd i astronomiska cirklar på grund av min upptäckt av "Clarkes supernova" och undrade hur mycket jag skulle muta min vän med för att han skulle hålla tyst. Sedan sprang jag efter mitt teleskop, och sanningen slog mig.

Det var i själva verket en meteorologisk ballong, som släpptes upp varje eftermiddag för att göra mätningar i översta atmosfärskiktet. Den hängde stilla i luften, kanske 10 kilometer ovan jorden, där den fångade den nedgående solens sista strålar. Med blotta ögat kunde den inte på något vis särskiljas från Venus.

Jag skulle kunna ge dussintals andra exempel ur mina egna erfarenheter. De pekar alla på samma sak: även ärliga experter kan totalt missledas av ovanliga föremål (eller fenomen) i luften. Och vittnesmål från icke experter (även när det inte är förvrängt av iver eller fördomar) är helt värdelöst. Varje gång någon börjar berätta för mig om någon lysande kropp han en gång sett på himlen, ber jag om förskoning. Det är mycket möjligt, att han kan ha sett moderskeppet från Proxima Centauri förbereda sig för landning. Men då det inte finns en chans att bekräfta eller avfärda detta, vägrar jag att slösa tid på tjugotals hypoteser.

Så vad ska man göra? UFO är ett allvarligt och fascinerande problem. Några av de hundratals varieteterna kan till och med kanske (fast det tvivlar jag på) leda till viktiga vetenskapliga upptäckter. Det enda jag är någorlunda säker på när det gäller UFO är att de inte är rymdskepp. Den förklaringen är för naiv och geocentrisk.

I mitt tycke bör vi lägga åt sidan våra meningslösa teorier om UFO i några år och koncentrera oss på de få berättelser som verkligen har någon mening - "närkontakt av tredje graden" - vilket, som alla vet är obestridbara möten med främmande farkoster eller varelser. Antingen finns de eller också finns de inte. Det har förekommit lögner på högsta instans, för att inte tala om hysteriskt självbedrägeri. I vilket fall som helst är det bara frågan om att bida tiden... kanske.

Kanske har de sin förklaring i något hittills oförklarat fenomen, kanske som klotblixtar, som man fortfarande inte förstår (och som till och med förnekas av en del forskare, se kapitel 12).

Eller -

- jag tror att jag slutar här genom att citera J B S Haldanes berömda aforism: "Universum är inte bara konstigare än man kan ana - det är konstigare än man inte kan ana."

Källa: Arthur C Clarkes

Gåtfulla Värld.

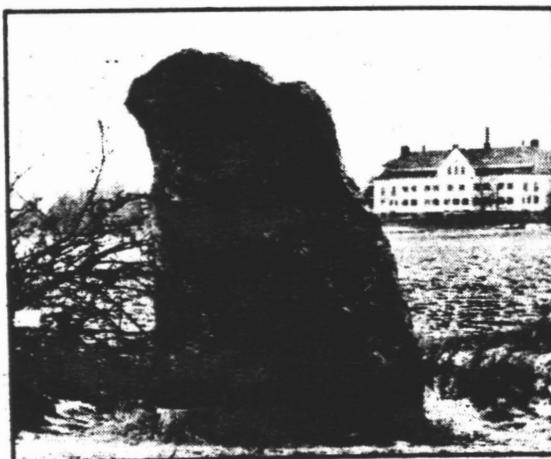
Stendumt

Inte helgerån. För när den här stenen, som står vid gamla Kjulavägen i Eskilstuna, restes då hade inte kristendomen hittat till Sverige.

Kanske kan man i stället tala ett rån mot hendedomen. Men faktiskt ett ganska roligt sådant även om fornminnesvännerna gråter.

Att det kostar mycket stora pengar att sköta och hålla våra runstenar i gott skick, det är ingen hemlighet. Det är heller ingen hemlighet att man gått ut med erbjudandet till enskilda och organisationer om att "adoptera" en runsten och svara för stenens skötsel.

Vem det nu än är som svarar för just den här stenen har Folket inte tagit reda på. Tydligt är i alla fall att den ansvarige har ett jobb med lacknafta och trasor framför sig.

● Vad sysslade egentligen vikingarna med? Det frågade sig Folketfotografen Sören Lindell när han tog den här bilden på runstenen vid Kjulavägen i Eskilstuna.

FOLKET • (ESKILSTUNA) 19-1-91

● Vår natur

Minotaurus kartlagd

Minotaurus, en varelse med tjurhuvud och människokropp i den klassiska grekiska mytologin, var en blandning av uroxer och tamboskap. Den slutsatsen drar den tyske forskaren Günter Nobis efter att ha studerat en mängd benfynd från den legendomspunna labyrinten i Knossos. Benen avslöjar att där fanns både uroxar, tamboskap och en korsning av båda. Korsningen var tämligen lik en urox men mindre till växten. Nobis tror att antikens Kreta fungerade som något av avelsanstalt för tjurar. Dessa användes dels i religiösa sammanhang, dels i arbetet och vid de stora offentliga festspelen.

Marskvinna i rymden

Den 27-åriga forskaren Helen Sharman blir den första britten i rymden. Hon väntas flyga i luften i maj ombord på en Sojuz-farkost i ett gemensamt brittisk-sovjetiskt projekt. Helen Sharman arbetade innan hon med framgång svarade på en annons - "astronaut sökes, vana behövs ej" - på det godisföretag som tillverkar chokladbiten Mars. (TT-Reuter)

HÄLSINGE KURIREN 26-2-91

Frank o Ärlig

OBS OBS OBS OBS OBS OBS OBS OBS OBS OBS OBS

KOM I HÅG HÖSTENS OBSKVÄLLAR

15/9 29/9 6/10 28/10 8/11 24/11 1/12.

RING FÖR INFORMATION:

Lars Andersson Tel: 23563. Conny Persson Tel: 71315. Gudrun Andersson Tel: 79146.

Vild jakt på ufo i Finland

Polis, brandkår, dykare och strålskyddspersonal söker nu efter ett ufo i den avspärrade sjön Nummenjärvi i Finland.

En familj blev vittne till hur ett ca en meter brett flygande föremål landade i sjön.

Händelsen, som förbryllar och engagerar hela Finland, inträffade i måndags och har stört lugnet i sommarstugeidyllen runt den lilla sjön. Stränderna kantas av massvis med fotografier, journalister och TV-kameror. Den finska radion direktsänder från landet, uppges Dagens Nyheter.

Den skräddade sommarstugefamiljen meddelade upptäckten först dagen efter. Brandkåren spärrade omedelbart av området

och proklamerade simförbud i sjön.

Den känsliga metaldetektorn som sattes in i spaningarna i går kväll gav utslag på två ställen bredvid varandra.

Platsen utmärktes med en boj när sökandet måste avbrytas vid skymningen. Dyn på just det stället uppskattades till cirka en och en halv meter. Spaningarna fortsätter i dag.

Olika myndigheter spekulerar i allt mellan meteorit, rymdskrot, isbeläggning från en flygplansvinge, spionsatellit och missil.

Lokalbefolkningen har reagerat på olika sätt inför händelsen. Somliga skämtar om gröna gubbar i flygande tefat medan andra tar det hela mycket allvarligt.

Atlantbladet / SUSANNA SVENSSON

I januari 1985 var en sjö i Finland senast föremål för världspressens intresse. Då föll en sovjetisk övningsmissil ner i Enare träsk i norra Finland.

Sökandet pågick i över en månad och utvecklades till en besvärlig utrikespolitisk affär för Finland.